

TARTALOM: *Dr. Mátrai Gyula*: Jövők. — *Kirdy Ödönne*: A Gondviselés. — *Kolosi K. Alojzia*: A tinnye gyermekéhez. — *Hoffer Iona*: Szeptember havára. — *Dr. Nagelreiter Alajos*: Szűz Mária szentségimádása. — *Dr. Valkony Ferenc*: Baloghéknál. — *Krónika*.

Feleletek eucharistico-liturgikus kérdésekre.

13. Kérdés: A 6. kérdés kiegészítésekép szeretném tudni, hogy mi az igazi modus incensandi. Láttam igen sokféleképp lóbalni a thuribulumot a Sanctissimum előtt: egyik háromszor-három egyszerű lendítéssel, a másik három duplex lendítéssel, a harmadik jobbra-balra és a közepén felemelő lendítéssel incenzál különféle kép alkalmazott fejhajtásokkal. Mi az előírás?

Felelet: Először az utóbbit döntjük el: Fejhajtás az incensatio előtt és utána van, tehát közben nincs az egyes lendítések után.

A incensatióknak pedig két módját ismeri a Caeremoniale Epp. a) Az egyik mód: A thuribulum fogóját balkéz mutató és hüvelykujjával tartva mellemre teszem, a jobbkezem három ujjával pedig a thuribulum födele mellett (amilyen közel csak foghatom) megfogom a láncot és az egészen (kissé jobbra) leeresztett thuribulumot fölemelem az arcomig és onnét gyengén fölfelé hajló ívben a Sanctissimum felé lendítem (de oly finoman, hogy igazában ne is lendítés legyen, hanem felajánlás; ad-olere incensum, Weihrauch darbiten igen kifejező szavak) a lendítő vonal végén egyenesen leeresztem újra. Ez a duplex thurificationis actus már egymagában, amelyre a Sanctissimum előtt háromszor ismételek s a harmadik actus után fejet hajtok.

b) a másik mód (azoknak van megengedve, akik a fentit nem képesek/kellő decenciával elvégezni), hogy három kettős simplex ductussal incenzálunk. (A simplex ductus: az előírt módon tartott thuribulumot lógó helyzetéből egyvonalban lendítem és leeresztem.) Tehát három pár (összesen hat), simplex ductus, amelyek között (fejhajtás nélküli) (két) kis szünet van. De ennél sokkal méltóbb az első.

Áldozatos szeretet.

A szentpölteni egyházmegyében az egyik gyárváros plébánosát 1924 június 8-án, pünkösöd-vasárnap este 18 és 19 óra között beteghez hívták. Midőn a Szent-ségért menni készült, a templomban a neki ismerős N. gyári tisztviselőnő lépett eléje és alázattal kérte a szentáldozást. Pünkösöd-vasárnap délelőtt hivatalból el volt foglalva, de a nagy ünnepen egész nap éhgyomorral maradt, végre délután felszabadult és vonattal L.-be jött, mert remélte, hogy itt talál még legbiztosabban papot a templomban. Most már jó sokaig vár itt a templomban, hogy Isten meghallgatja hő imáját és papot küld számára. Nem akarná, hogy a nagy pünkösdi ünnep a szentség vétele nélkül muljék el és azonfelül a hat szent alajosi vasárnapot is végzi. Mivel állításai igaz voltában kételkedni nem lehetett, az Úr szolgálja készségesen teljesítette hő vágyát. Midőn ily lélekemelő és áldozatkész példákról értesülünk, mennyire kell nekünk szégyenkeznünk, akik oly könnyűszerrel járulhatunk a szentáldozáshoz és mégis oly ritkán tesszük.

• JÖVŐNK •

ISTENI Üdvöztőnk sokszor idézett szavai jutnak eszünkbe, mikor a magyar katolikus jövőre gondolunk: «Engedjétek Hozzám a kisdedeket!» Az ezekben a szavakban lelett gondolatnak akarunk adni széles hatóterületet, mikor az iskolai év elején az «Örökimádás» vezető helyén rámutatunk az Eucharisztikus nevelés fontosságára: *A gyermek jövője csak úgy kersegtet bízó reménnyel, ha egészen megismertettük vele a köztünk lakó, szentségi Jézust.*

1. A gyermek lelke természeténél fogva kutatva keres biztos támaszt. Testi életéhez szüleiben találja meg. Sokszor lelki ügyeiben is — különösen a lelkiéletet élő buzgó szülőknél — elég megértésre talál és támaszt kap. De igényei ezirányban rohamosan nőnek. Ítéloképessége is mindjobban fejlődik. A tökéletességek mellett észreveszi a gyarlóságokat is, azért abszolút ideál után kutat: ezt pedig csak Jézus személyében találja fel. Gyermekünk lelkivilágában a napsugár tavaszi áldásait jelenti az isteni Üdvöztő ismerete. Különösen, ha a gyermek tudja, hogy a legméltóságosabb Oltáriszentségben Jézus oltárainkon található ez az áldott jelenlét, az Ő lelkében is Lambertini Imeldá-s, Eymard Julian-os és Kis Nelli-s eucharisztikus élet szépségeit virágoztatja ki. S ezek a virágok nem mimózaszerűek: elbírják az élet viharcsapásait, sőt épen a viharok idején hozzák legédesebb gyümölcseiket. Elöttem állanak az Eucharisztia neveltjei a kis Tarziciusz vértanútól kezdve egészen az indiai missziókban nemrég kegyetlenül megölt 16 éves leányig; mily *erőt* kaptak ezek a szentségi Jézustól, mily nagy dolgokra képesítette őket az, hogy *Jézusba fogódzhattak, mikor próbára tettek?* Hirdessük, gyermekeinknek újra Jézust, aki érettünk szenvedett és szeretetének szentségében a világ végéig velünk marad.

2. Hogy gyermekeink lelkében az eucharisztikus tudat minél jobban

gyökeret verjen, *szervezzük meg számukra az «Eucharisztikus Gyermekszövetséget»* (az Oltáriszentségi Jézus szövetségeseinek egyesületét). Az Eucharisztikus Gyermekszövetség már reggel ezzel a fohással köszönti a szentségi Üdvözítőt: «Mindent Érted, Jézusom!» A Szűzanya oltalmát kéri, hogy halálos büntől menten tölthesse el a napot. Iparkodik napközben sokszor gondoltatni tagjait az Oltáriszentségre, meglátogatattja, kis szentségimádásokon hódoltatja tagjait az Úr Jézus előtt, sőt havonta kétszer engesztelő áldozáshoz viszi, mondván: Gyermekeim, hívjátok meg tiszta szívetekbe az édes Jézust azok helyett is, akik még a húsvéti szentáldozásukat sem végezték el. Minő fenséges út ez a gyermekek számára az örök élet felé! Aki ilyen sokszor találkozik Vele, az nem feledkezik el róla többé véglegesen. Sőt azt mondhatjuk, hogy a leg-ritkább esetek közé tartozik az eset, hogy ezek a fenséges eucharisztikus találkozások ne azt eredményezzék, amit az anyagi tudós ír himnuszában: «Aki Téged megfizelnek, éheznek utánad; akik Téged isznak, továbbra is szomjaznak Téged». Az eucharisztikus praxisban adódó lelki vigasztalások örömei nélkülözhetlenné lesznek s azt eredményezik, hogy e gyakorlat mellett kitartva az eucharisztikus élet pionirjai és apostolai legyenek. Ilyen lelkek kellenek az Oltáregyesületnek s ezeket csak az eucharisztikus szövetségektől kaphatja készen.

3. *Ne maradjon tehát egyetlen plébánia se, ahol az Oltáregyesület fennáll, Eucharisztikus Gyermekszövetség nélkül.* Ha tetszik, Kis Oltáregyesületnek is nevezhetjük az Eucharisztikus Szövetséget, mint ahogy több helyen könnyebb megértés kedvéért már eddig is teszik. A fő az, hogy neveljünk új eucharisztikus lelkeket. Nehezen vihetjük be az Oltáregyletbe azokat, akik eucharisztikus nevelést nem kaptak s ha be is visszük, nehéz lesz belőlük igazán áldozatkész, engesztelő, az Eucharisztiaért és a lelkekért apostolkodó tagokat formálni. Meg kell tennünk ezt a jelenben, ahol nem gondoskodtak palántáskertről. De sokkal jobb, ha van eucharisztikus iskolánk, amelyben a buzgó eucharisztikus élet csemetéi nőnek és tettekészen, áldozatra erősen, apostoli munkára alkalmasan kapjuk meg őket.

A gyermekszövetség vezetésében különösen az összejövetelek, gyűlések rendezésében és felügyeletében úgyszólván mindent elvégezhetnek a buzgó, arra termelt terjesztők, mint ahogy már sok helyen történik is. Az oltáregyleti igazgató úgyszólván csak irányítója és lelkiatyja a kis szövetségeseinek. A szövetségeknek van vezérkönyvük, amely teljes fölvilágosítást nyújt a szövetség vezetőinek s ezt a központ díjmentesen küldi meg mindenkinek, aki a szövetséggel foglalkozni kíván.

Adja Isten, hogy ez a pár sor is előbbrevigye Jézus Szíve örökéletű vágyának — helyesebben parancsának — a megvalósítását: a gyer-

mekeké lenni, hogy a gyermekek az övéi lehessenek egész életen át.
Ez a program a mi jövőnk.

Dr. Mátrai Gyula.

A GONDVISELÉS

Tegnap még lázongtam
Zokogó panasszal,
Remegő ajakkal.

Tegnap még dacoltam,
Nem akartam hinni,
Jóságban bizni.

Tegnap még azt hittem,
Hazug minden érzés,
Meddő minden kérés.

Tegnap még sírósan
Didergett a lelkem,
Reményét vesztetten.

Ma látóvá lettem!

De jó, hogy így történt!

De jó, hogy így sors ért!

Ma áldlak jószágodért!

Király Ödönné.

A TINNYEI GYERMEKEKHEZ.

Hallom kacagástok újra,
Itt e csendes kis faluba'...
Csilingelő gyermekhangok...
Most már újra boldog vagyok.

És én mégis itt maradok,
Köztetek is boldog vagyok.
Szól a csengő... bűg orgona...
Kicsiny ajkafoknak hangja.

Kicsiny szemetek nem látom...
Hangotokat várom... várom...
... Otthon a kis meleg fészek...
Sok... csillogó... gyermekszemek...

Mintha csakis nekem szólna,
Mintha ongem vigasztalna...
Itt maradok, mert úgy érzem,
Megértitek ti a lelkem.

Hogy a vágyak messze, messze
Ne vigyenek idegenbe,
Vak szemembe mosolyogtok,
Álfalakok vagyok boldog...

Kolosi K. Alojzia.

Az «Örökimádás» testvértalpjának, a «Jézusom Örömom»-nek most kezdődik szeptember 1-jével új évfolyama. Aki gyermekeinek lelkében el akarja ültetni a szentségi Üdvözítő iránti igaz szeretetet, rendelje meg számukra e képes folyóiratot. Kiadóhivatala ugyanaz az «Örökimádás»-éval (Budapest, IX., Üllői-út 77.).

Szeptember havára.

(Elmélkedés.)

I. Előgyakorlat. Odaképezem magamat vagy valóságban leborulok a legméltóságosabb Oltáriszentség elé. Nézem a kenyér színe alatt rejtőző isteni Főnséget. Ezt a titkos, nagy áldozatot! Ő van itt, teremtőnk, megváltónk, tanítónk, szeretetünk, kincsünk, Ő, akiben «élünk, mozgunk és vagyunk».

II. Előgyakorlat. «Ó isteni titkos mély Szentség, kit meg nem foghatok, szemmel sem láthatok», de akiről mégis tudom, hogy itt jelen vagy, imában térdelek előtted és könyörgök Hozzád a munkaévnék kezdetén. Taníts meg engem dolgozni buzgón és fáradhatatlanul mindabban, ami a Te tiszteleted tárgyát képezi, taníts meg, miként kell áldozatul hoznom magamat a munka és imádság óráján.

I. pont. Szeptember van és az Úr hív munkálkodni szőlőjébe: az Oltáregyesületbe. Hívtál Uram, megyek! De hogyan? Az istenszeretet vezet-e engem az Oltáregyesületbe? Lélekkel megyek-e oda, imádkozó lélekkel s azzal a jószándékkal, hogy sokat, nagyon sokat fogok dolgozni a munkaórán. Lehet az Oltáregyesületbe menni szokásból, kelletlenül, vagy talán azért, hogy az ismerősökkel megtárgyaljam a heti eseményeket, vagy talán azért, mert szeretem a feltűnést! Am lehet bensőséges, Jézus Krisztus szeretetétől átizzott, a tettvágytól sarkalt lélekkel indulni az Oltáregyesület munkaórájára, — mert vágyom miseáldozatának ruháiba beleszőni szívem fohászait, mert vágyom templomának oltárait virágdíszbe borítani, fehérterítőt tenni a Szent Test alá, hogy mindez némileg méltó legyen szentségéhez. Csak vizsgáljam magamat, milyen lélek vezet engem az Oltáregyesületbe?

II. pont, De nem elégséges az Oltáregyesületbe csak elmenni s a munkaórát valahogyan kitölteni. Tagja vagyok az Oltáregyesületnek. Dístagja? Aki csak ül és nézi a többi szorgoskodását, vagy pedig az a serény, hétköznapi, de hangyaszorgalmú tag vagyok? «Ahol nincs lángoló lelkesedés, a célnak minden körülmények közt és minden erővel való akarása, ott hamar talál mentséget az emberi kényelemszeretet.»* — Hogyan dolgozom? Csak úgy immel-ámmal, valahogy nagyon meg ne erőltessem magamat — vagy pedig hiúságból, a látszat kedvéért, a dicséretek után áhítozva, és learatom magamnak a babért előre, mellékesnek tartva, hogy az Isten előtt gyarapodnak-e az érdemeim? —

* Bangha S. J.: Az apostolkodás rövid kézikönyve.

Hogyan dolgozom? Pontosan, tisztelettel, áhitattal, vagy hanyagul, odavetve, gondolva, hogy úgy is jó! Fő, hogy ne legyen nagyon feslett az a miseruha, ne legyen nagyon piszkos, poros az oltár, de egy kis szakadás, egy kis szemét, hiszen az nem oly nagy baj? Talán így gondolkozom én is? Az a munkás vagyok-e, aki méltó lesz egyszer az «Ő» bérére? Mindent, mindent az Úrnak teszünk, semmit az embereknek. Ő mindent lát és egykor cselekedeteink, szándékaink szerint viszonzoz mindent. Azért tegyünk mindent a legjobban, a legtisztább szándékkal.

III. És ha már dolgozom, kitartó vagyok-e a munkában? Talán csak akkor, mikor úgy rám jön a buzgóság? Aztán a kedvetlenség idején nem győzöm lélekkel a munkát. Pontosan járok-e munkaórára? Nem tart-e vissza sok minden: egy kis betegség, egy kis rosszullét, látogatás? Vannak, akik mindig ki tudják magukat menteni, azaz a folyton mulasztó tagok, akik esztendőben egy-kétszer mutatják meg magukat. — Ismét mások, akiket sphasem szabad semmire kérni. Az imádságban oly buzgók, napi misehallgatók, gyakori áldozók, annyi buzdító beszédet hallanak, de meg nem fognának egy varrótút, egy portörölt, hogy valamit az Isten dicsőségére tegyenek is. A szót csak úgy elengedik a fülük mellett. Nincs bennük apostoli, meleg lélek, ösztönzés: dolgozni Krisztusnak, a Királynak! Az ember nézi-nézi az Úrnap körmenetén, mennyi kivonuló tag a gyertyalámpával és közölük aztán hányan el is vonulnak megint egy esztendőre. Nem érek rá, nincs idő! — mondják. Mily különös! Nem érnek rá Krisztusnak szolgálni!

Ima. Szívemnek Királya, Istene! Jövök ígéretet tenni. Jövök imádkozva, dolgozni vágyó lelkelettel feléd, kérve: fogadj fel Oltáregyesületednek zászlaja alá, igazán munkásnak! Akarok jönni, minden akadályt elgördítő lelkelettel, szolgálni szüntelenül és folytonosan, pihenést nem keresve, dolgozni Érted, aki előbb dolgoztál értem. Úgy fogok dolgozni, hogy másokat is tette serkentsek, mások is kedvet kapjanak tőlem a munkára. És míg kezemben a tű vagy más munkaeszköz lesz, szívemet az oltárra teszem, hogy míg testem a munkában, lelkem az imádságban égjen, így kívánok lenni a Te élő, örök mécsesed!

Hoffer Ilona,
hitoktató.

Szűz Mária szentségimádása.

SZENTSÉGES Szűz Anyánk már a legméltóságosabb Oltáriszentség alapítása előtt mélységes hódolattal, erős hittel és lángoló szeretettel imádta isteni Fiát, az édes Jézust. Midőn engedelmes akaratának alázatos beleegyezésekor a Szentlélek Isten mindenható erejével a Fiú-Isten szűzi méhében megtestesült, ő volt az emberek közül az első, aki a testté lett Igét a rendíthetetlen hit mélységes hódolatával imádta. Legmélyebb alázattal és kimondhatatlan boldogsággal hordozta szentséges szíve alatt a megtestesült örök Igét, akinek valóságos élő tabernakuluma és szentségtartója volt. Micsoda szent örömmel és tetszéssel nézhetett az Atya a Szentlélekkel és az ég angyalaival a Fiú-Istennek e csodálatos élő szentségházára: a szeplő nélkül fogantatott szent Szűzre! A Fiú-Isten megtestesülésének fenséges titkában tehát a boldogságos Szűz Jézus Krisztusnak buzgó és hűséges imádója volt. Lelkének egész mélységéből minden bizonnyal igen sokszor szent áhitattal imádta a születendő isteni Megváltót.

Mikor pedig a megtestesült s elrejtett Fiú-Isten csodálatosan megszületett, akkor ismét a boldogságos Szűz Mária volt az, aki törvényes férjével, szent Józseffel együtt ujjongó örömmel és szent hálával imádta a világban láthatóan jelenlevő isteni Megváltót. Szűzanyánknak ez a Krisztus-imádása, amikor emberi természete szerint maga előtt láthatta hön szeretett isteni Fiát, harminchárom évig, az isteni Üdvözítő csodálatos mennybemenetelig tartott.

Szűz Mária Krisztus-imádása mint szentségimádás a legméltóságosabb Oltáriszentség alapításakor Krisztus keserves kínszenvedésének előestéjén nagycsütörtökön vette kezdetét és azóta mindig tart, mert onnan az égből a mennyország királynéja az angyalokkal és szentekkel együtt a legnagyobb örömmel imádja a földünkön lévő Oltáriszentséget. Mikor a szentséges Szűz még itt a földön élt, akkor Őelőtte is mélységes hittitok volt e nagy Szentség, Ő sem látta testi szemével isteni Fiát a kenyérszín alatt, hanem alázatos és erős hittel hitte Jézus valóságos jelenlétét az Oltáriszentségben. Most odafönt az égben már nem hittitok többé Neki az Oltáriszentség, mert a kenyérszín fehér fátyolán át világosan látja isteni szent Fiát. A mennyországban már nincsenek hittitkok, a hit megszűnt, ott boldogító tudás és meglátás honol.

A bajorországi Emmerich Katalin látomása szerint a boldogságos Szűzanya az utolsó vacsora után az apostolok valóságos áldozása előtt jóllehet testileg nem volt jelen az Oltáriszentség megalapításakor, lelkileg magához vette e nagy Szentséget, amely iránt egész földi élete folya-

mán különösen nagy szeretetet tanusított és most is odafönt az égben folytonosan tanusít. Hogy isteni Fia az utolsó vacsorán ezt a főséges hittitkot a kenyér és bor színe alatt hívei részére lelki táplálékul rendelte, ezért mindig nagy volt a hálája és öröme.

Szűz Mária jól tudta, hogy szent Fia nem adhatott többet, mint hogy ily kedves módon Önmagát adta, hogy akiket mindvégig szeretett, a világ végéig velük maradjon. Szűz Máriának isteni Fia halála után nagyobb vigasztalása nem volt, mint a gyakori szentáldozás és e nagy szentség imádása. Az Eucharisziát a szeretett tanítvány, szent János nyújtotta a boldogságos Szűznek, aki Őt Jézus rendeletére anyjául fogadta. E legszentebb hittitokban Szűz Mária lelke mindig nyugalmat és békét

talált, mert isteni Fia van abban jelen és mivel az Oltáriszentséget naponként vette magához lelki táplálékul, azért csendes és elragadóan szép és megható halála előtt is utolsó erősítő útravalóul magához vehette. Ki tudná megmondani, hogy a boldogságos Szűz Mária mily sokszor, mily alázattal, bizalommal és bensőséggel végezte a szentségimádást, miáltal jámbor lelke a szeretettől lángra gyúlt, a szent buzgóságtól égett, a legmélyebb áhitattól lelkesedett és a kimondhatatlan örömtől ujjongott?

Szűz Mária megértette és átérezte, hogy Isten iránt való szeretetét szebben nem nyilváníthatja, mintha nagy áhitattal tiszteli és imádja e mélységes titkot. Különösen szereti azokat, akik az ő példájára ezt a titokteljes szentséget alázatosan és bensőségesen tisztelik. Most is oda-fönn az égben mélységes tiszteletet, hódolatot és imádást tanúsít az Oltáriszentség iránt és azt tanácsolja nekünk onnan az égből, hogy gyakran menjünk e nagy szentség elé és imádjuk, hogyha nem is akarjuk gyakran magukhoz venni. Mennyi nap mulik el, amidőn isteni Fia úgy van a templomban, mint valami remeteségben, amikor senki sincs körülötte, mint csupán az angyalok.

A szentséges Szűzanya bizonyára helyteleníti, hogy manap az egész világ oly túlságos és bántó sietséggel szalad foglalkozásai, üzletei után, anélkül, hogy Arra gondolna, aki oly nagy türelemmel vár az emberekre. Tudja, hogy egyszülött Fia hívja az embereket, de aránylag oly kevesen jönnek, elkészíti nekik a nagy vendégséget és sokan megvetik, kínálja nekik szent kegyelmeit és ritkán fogadják el.

A boldogságos szent Szűz egész földi életében a legkitünőbb szentségimádó volt és az összes szent emberek és angyalok között most is az. Értesít minket, hogy számunkra nincsen jobb és üdvösebb búcsújárás, mintha az Oltáriszentségben jelenlevő Jézushoz megyünk, aki előtt az örökmécses éjjel-nappal ég. Mit ér az örökmécses, ha a hívek nem jönnek szent színe elé és nem imádják Őt?

Pedig itt van a hely, ahol az emberek minden kegyelmet nyernek, a lanyhaság megszűnik és a bánatos szív kitágul és megerősödik. Itt kapja mindenki a legjobb tanácsot, a legüdvösebb sugallatokat és minden szükségben, szomorúságban és szenvedésben a legnagyobb felvilágosítást, erőt, kitartást és megnyugvást. Jóságos Anyánk kívánja, hogy hagyjuk ott néha-néha az emberek társaságát, ahol nem ritkán tévednek és hibáznak és menjünk Jézushoz a tabernakulum elé, hogyha sok felvilágosítást, vizasztalást, életbátorságot és segítséget akarunk nyerni.

Szentséges Szűzanyánk mintegy azt súgja mindnyájunknak: Kövesetek Engem a szentségimádásban és tanítsatok sokakat a lélekemelő és szíverősítő ájtatosságra!

Nagelreiter Alajos dr.

Baloghéknál

Irta: Valkony Ferenc.

BALOGHÉK háza a falu szélén, de annak legszebb helyén volt. Sárga falai úgy emelkedtek ki a kicsiny viskók közül, mint a hajnali nap a fenyvesektől messze kéklő hegyek felett. Nagy úri ház volt, hiszen ezer hold föld, erdőség csak eleget nyujthatott, hogy az legyen.

Klári is nagyon jól érezte magát. Régen vágyódott ide. Már az intézetben beszélték meg Jucival, hogy eljön ide. S nem csalódott. Valóban tündérpalotának is beillenek hatalmas kerttel, ligettel övezett udvarával. Büszke is volt rá Balogh uram, aki magát Pongrácnak hívatta.

Télen unalmas lehet az élet itten, mert a fiúk Pesten vannak, a lányok pedig az intézetben nevelődnek. De nyáron itthon van az egész család. Mindig nem lehetnek együtt, kell valami magasabb neveltetés, műveltség a gyerekeknek. A család nem képes minden igényt kielégíteni, kell oda az iskola, az intézet segítsége. De mit sem használ az iskola, meg ezer nevelő, ha a családi nevelés nem nyújtja azt az alapot, amelyre a többi ékességet, erősséget fel lehetne állítani.

Ezek a gyerekek, amint Klári is látta, roppant helyesek, kedvesek voltak. Mily szeretettel rohanták meg a kocsit, mikor megérkezett a vonatról s az uzsonán, hogy tömték minden jóval, amit csak ily föld-birtokos asztala nyujtani képes.

Klári nehezen határozta el magát erre az utazásra. Csak úgy tudták rávenni, hogy apróra leírták az utazás részleteit s hogy ne féljen attól, hogy messze van a vasúttól, lesz kocsis s útközben báránycsapatot is láthat, amint az út mentén, a völgyben legelésznek. Klári pedig élt-halt a báránycsapatért. Különösen az aranycsengős, fehér kis bocikákért. Ilyenkor mindig az jutott eszébe, hogy a templomban csengetnek s szinte hallotta már: — Ime az Isten báránya, Uram nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj.

Igen, Klárit minden, ami szép csak körülötte volt, mind-mind a templomra s annak misztériumára figyelmeztette. S ilyenkor oly boldog, meleg érzélem járta át s ragyogott az arca, mint az aranyozott bádoggatós tornyú templom az izzó nyári napfényben. Ez a szeretet néki élete volt, ez lendítette gondolatait az élet poros útjairól a sasoknak égi magasságába. Nem ábrándos, nem szentimentális leányka volt, nemcsak átfutó érzélem volt ez csupán benne, hanem logikusan megalapozott, kegyelemmel betetőzött titokzatos, szép élet; elrejtett gyöngy, drága kincs.

Jézus azt mondá, hogy tüzet jöttem bocsájtani a földre, hát ez a tűz égett Klári szívében, mely tűz felperzselt benne minden port, jelentkező

lélek kísérteteket. Lelke dalolt, mint a pacsirta magasan, vagy a fűrj az illatos fűben. Boldog, vidám, nyugalmas, erős lélek volt.

Azok az intézetben eltöltött évek nem rohantak el haszontalanul. Ha semmi mást nem eredményezett volna, csak azt az egyet, hogy megszerette az oltárt, a csendben eltöltött adorációs órákat, az imádságot élvezni, ezt sem cserélné el semmi mással. Mert mit ér akármilyen pénz, ruha, utazás, fürdő; minden elfogy, elpusztul, megújja a szív, de ez a benső meglátása az életnek és megfogása hivatásunk értelmének: ez kifogyhatatlan forrása a lelki erőnek, kegyelemnek és boldog életnek.

S amikor az intézetből hazament, otthon sem engedett belőle. Hiába hívta, csalogatta őt a lányok vig társasága. Gúnyos megjegyzés, ugratás vagy hizelgés rajta nem fogott. Mint patronája, szent Klára az Oltáriszentséghez ragaszkodva védelmezte meg házát, övéit a pogány ellenség támadása ellen, ő is a mindennapi áldozásból merítette azt a kifogyhatatlan lelkierőt, amelyen megtörött minden léha kísérlet.

Édesanyja nagyon örült, hogy Klárijja igen szép lélek lett. El is dicsekedett vele az oltáregyesületi munkaórákon. De nem is rendezett soha házibált, ahol semmi komoly dolog nem szokott lenni s mégse félt, hogy Klári hoppon marad. Ha teljesen Istenben bizakodunk, az kijelöli hivatásunkat s megjelöli útjainkat is.

Ott volt Klári oldalán az édesapja is, aki mikor hazatért nehéz hivatalából, ráért nemcsak újságot olvasni, de leányával foglalkozni is. S ha édesanyja széppé, kedvessé, szeretettel teljessé tette, édesapja komollyá, mély gondolkozásúvá, a felelősség érzetét, a bátorságot és lelkierőt csöpögtette szívébe. Nem csoda, ha Klári olyan tökéletes leányka lett, amilyenek katolikus leánynak csak lennie kell. Mint a lapda, minden szögletességtől mentes, ha csapások érik is, lelke annál magasabbra szökken, de össze nem török.

Finom lelkületét mások is megbecsülték. Balogh Juci is rajongott érte. Az intézetben próbálta is utánozni. De nem bírta kivárni a kápolnában. A térde majd letörött. Már vagy ötven Miatyánkot is elmondott s Klári még mindig nem mozdult, oly sokáig imádkozott.

— De ez borzasztó. Mit tud annyit imádkozni ott az Oltáriszentség előtt. Hiszen azt már elmondhatta volna régen egy percc alatt is, hogy édes Jézus szép vagy, jó vagy, hálás vagyok, imádlak és slusz. Mi mondani-valója van még.

Ha ilyenkor megkérdezte Klárit, mindig oly kedvesen válaszolt:

— Nézd, Juci, az angyalok nem mondanak mást az égben, csak annyit: szent vagy, szent vagy, szent vagy. De én még többet is tudok mondani: irgalmas vagy, hűséges vagy, kegyes vagy, megváltóm vagy,

bírám, pásztorom, vezérem, életem, kenyerem, boldogságom vagy... S valami angyali fény csillogott alázatos szemében.

Baloghék háza gyakran hangos volt a vendégektől, örömmel nyílt meg Klári előtt is annak ajtaja. Csupa bók és udvariasság, szolgálatkész-ség, előkelő szívélyesség minden vonalon. Baloghné átölelte s megcsókolta:

— Isten hozott, kedves leányom.

A cselédek jól be voltak tanítva, el nem hibázták a «kezeit csókolom, nagyságos kisasszony, alázatos jó reggelt kívánok». Majd szétszedték, mindenki segíteni akart. Végre is Balogh uramnak kellett rendet teremteni.

— Gyerekek, rendre, rendre. (Mintha még mindig képviselő lett volna.)

Egész nap hancurozás, futkározás, játék. A szalma tetejére is felmásztak és nagy hahotázva lecsúszkáltak róla. Majd a patakba mentek lubickolni. Olyan változatos volt a program, hogy Baloghné nem is tudott mindig a nyomukban lenni. A fiúk annyi mókáságot eszeltek ki, hogy csak úgy csengett a hatalmas kert a vidám nevetéstől, hangos kacagástól.

Csak az estéli harangszó vetett véget mulatozásuknak, amikor Klári csendesen megállt s illedelmesen magában elmondta az esti imádságot. A többiek tovább diskuráltak.

— Ti nem szoktatok harangszóra imádkozni — kérdezte Klári kissé megütközve.

— Az intézetben igen, de itt nem divat. Nálunk csak a parasztok imádkoznak — szólt Juci évelődve kissé hamiskásan.

— Na, ha ugyan azok imádkoznak — szólt Laci, Juci bátyja rágyujtva egy *cigaretllire*.

A vacsora kész volt. Csengettek. Ott volt látható az asztalon a konyha-művészet minden remeke ezüstből és ezüstben.

Asztalhoz ültek. Klári várt. Otthon megszokta már, hogy az édes-apa int, fölállnak s elmondják az asztali áldást. Semmi jel. Már esznek is. Klári szíve összeszorult. Mit tegyek most? Fölkelt s imádkozott. A többiek nagy szemet meresztettek rá. Ilonka, Juci húga felállt és imádkozott. Az evés megakadt. Hideg futott végig az asztalon. Baloghné leejtette a szalvétáját. Az öreg Balogh, aki a képviselő korában sem jött zavarba, kivágta magát:

— Hát nálatok még megvan ez a szokás? Az etikett nem írja elő már?

— De előírja a szív és a szeretet parancsa — szólt Klári csendesen s buzgón nekilátott az evéshez. A Jancsi inas, aki a tányérokat cserélte az asztalon, fölényesen mosolygott, mintha azt mondta volna magában:

— Na, ez megadta nekik!

(Folyt. köv.)

Csernoch János.

E haláleset mellett nem maradhat néma az Örökimádás sem. Bár ez a legszomorúbb hír, amiről a nyári krónikánkban írunk, mégis most nem a szomorúság vezet bennünket, hanem a hálás emlékezés nagy főpásztorunknak irántunk való jószágára. Nem beszéltek ugyan sohasem az Oltáregyesület központjában az Ő adományairól, de annál többet jelentett számunkra az az *erkölcsi támogatás*, melyben bennünket részesített. Mindig szívesen eljött eucharisztikus díszgyűléseinkre, kiállításainkra és a januári engesztelő novenán nemcsak megjelent, de Ő volt minden évben a novena egyik szónoka. Mikor e sorok írója egy-egy látogatása előtt — Őeminenciája kívánságait megtudandó — nála tisztelgett, mindig a legnyájasabb fogadtatásban volt része, mert a boldogult hercegprímás különösen örült, ha az Örökimádásban bármilyen funkciót végezhetett s mikor

prédikációról volt szó, «sehol oly otthonosan, oly közvellenül nem tudok beszélni, mint ott nálatok az Örökimádásban» mondá! Szerette is őt az Örökimádás publikuma. Feledhetetlen az a lelkesedés, amellyel akkor fogadták az érkező és kísérték a távozó hercegprímást, mikor a kommun után járt a templomunkban. A templom előtt hatalmas hívő sereg lelkes ovációban részesítette őt, ami Őeminenciáját könnyekig meghatotta. — A legutolsó kedves emlék, amit boldogult főpásztorunk nekünk hagyott az Örökimádás templománál, a II. lelkeszi állás egyházi meg szervezése volt. Az erről szóló okmányt júl. 14-én még ő írta alá betegségtől remegő kézzel. Buzgó imával fogják a jótéteményt viszonzni ama hívek, akikről ezzel a ténykedésével is gondoskodott. — Emlékezzünk meg gyakran imádságainkban róla, mert minél nagyobb tisztet viselt valaki, annál nagyobb a felelőssége s most odaát époly szegény, mint akármelyik más a szenvedő lelkek közül.

Megígérte, hogyha Isten látására jut, ott is imádkozni fog országunkért, segítsük őt hozzá a saját imádságainkkal, hogy ígérte minél előbb beválthassa.

Az Örökimádás új papjai. Említetük már, hogy az Örökimádás templom nagyra növekedett pásztorációját — a régi önkéntes munkások segítségét immár nélkülözvén — a templom egyetlen lelkésze nem bírja el. A Budapesti Országos Központi Oltáregyesület, a bajon segíteni akarván, a boldogult hercegprímáshoz fordult, kérve, hogy egy II. lelkészi állás szerveztessék a meglévő mellé. A kérést Öminenciája teljesítette s még ő erigálta az új lelkészi állomást. A kinevezést már a káptalani helynök úr eszközölte, aki ez állásra *Tamás Ernő* középsőferencvárosi s. lelkész urat küldte kápláni minőségben. Ő tehát az Örökimádás első káplánja. Nagyon örülünk a kinevezésének, annál inkább, mert az ő személyében azt a csendesen és hűségesen kitartó munkást reméljük megkapni, aki az Örökimádásban mindenkor a szentségi Jézus dicsőségét fogja munkálni a lelkekben is. Ő lesz egyúttal a Mária Reparatrix-zárda házikáplánja és továbbra is megmarad a Virgo Reparatrix III. kongregáció prézesének.

A második lelkészi állás mellett érintetlenül fennmaradt az ú. n. kisegítő lelkészi állás, amelyet kölcsönös megegyezés alapján *Kliema Endre* volt érsekivádkerti káplán úr, a most székesfővárosi hitoktató vállalt el. Mostantól fogva tehát három

pap fog dolgozni az Örökimádásban, hogy a lelkekben, akik éheznek és szomjúhozzák az Úr vigasztalásait, minél hűségesebben áradjon szét a kegyelem és hirdesse a szentségi Jézus végtelen jóságát.

Lelkigyakorlatok ezentúl havonta lesznek zárt csoportokban. A résztvevők három teljes napon át bent lesznek Központi Lelkigyakorlatos házunkban (Bpest, IX., Üllői-út 77.) és papi vezetés (naponta 3 elmélkedés, 1 konferencia) alatt iparkodnak rendbehozni lelkükben a Szentlélek templomát. *A szeptember havi lelkigyakorlat szept. 14—15—16-án lesz.* Megnyitóbeszéd 13-án este fél 6 órakor, befejezés 17-én reggel 8 órakor. Ezen a lelkigyakorlaton most kizárólag csak *ápolónők* vehetnek részt.

Utolsó áldozás. Első szentáldozásra hosszan készítik elő a gyermekeket, az utolsó szentáldozás meg sokszor csak lázas sietséggel, kellő előkészítés nélkül folyik le. Legyünk apostolai a betegek szentségekkel való ellátásának, hogy az édes Jézus igazán az útravaló erőt adhassa meg a jól előkészített léleknek. Ne ijesztgessük a betegeinket «utolsó»-nak nevezett «kenettel», hanem vigasztaljuk, erősítsük az Úrral való találkozás, az édes Jézus látogatása, a lelket éltető anyagi eledel vételének örömhírével.

Missiónap.* A Hitterjesztés Kongregációja azzal a kéréssel járult a Szentatyához, engedné meg kegye-

*Az «Il Carmelo e le sue missioni all' Estero» alapján.

sen, hogy az évek egy napja missziósnappá nyilváníttassék, amely napon imádsággal és propagandával előbbrevinnék a missiók ügyét. A Szentatya, akinek szívéhez legközelebb áll a missiók sorsa, szívesen meghallgatta e kérést és az *októberi utolsóelőtti vasárnapot missziósnapnak nyilvánította*. Ezen a napon a templomok-, iskolák- és intézetekben missziós imák, előadások és propagandagyűlések tartandók, hogy Isten kegyelmét leesdjék, az emberek figyelmét fölhívják a katolikus missiókra. Ezen a napon a szentmisében minden áldozópap köteles venni a hitterjedésért való

megemlékezést (ut imperata pro re gravi: Pro Propagatione Fidei). Minden templomban erről kell szólnia a szentbeszédnek. A hívek büzdítendőek, hogy a hitterjesztés egyesületébe belépjenek. Minden hívő, aki ezen a napon megáldozik és a pogányok megtérítéséért imádkozik, teljes bűcsút nyerhet, amely a szenvedő lelkekért is felajánlható. Ugyancsak megengedte a Szentatya azt is, hogy még a Duplex majus-ünnepeken is szabadjon missziós kongresszusok alkalmával votivmisét mondani «Pro Propagatione Fidei».

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható :

	Pengő		Pengő
«Örökimádás» folyóirat egész évi előfizetés	2.50	Kis szent Terézia szelleme	3.50
Egyes példány	— .25	Litánia latin szöveggel	— .05
Régi teljes évfolyam	1.20	Litánia szent Józsefről	— .05
Régi egyes példány	— .10	Levelezőlapok «Örökimádás-templom»	— .10
Az O. E. Útmutatója	— .80	«Kánter Károly»-emlékép	— .05
Vezérkönyve	— .80	«Jézusom Örömmöm» folyóirat, előfizetés egész évre	1.60
Felvételi füzet	— .06	Egyes példány	— .16
Félszázados története	3.—	Régi teljes évfolyam	— .80
Érme	1.20	Régi egyes példány	— .05
Szervezése és működése	— .10	Az Euch. Gyermekek Szöv. érme	— .60
Jézus Szíve hónapja, füzve	— .30	Indulója	— .08
Kötve	— .60	Kis Örökimádás imakönyv	1.50
Nádasdy «Havi magány»	— .80	Fehér lilium	— .15
«Kánter Károly»-emlékkönyv	1.20	Szent József imakönyv	3.50
Szent Zita élete	— .20		
Egyszerűbb kiadás	— .10		

Felelős szerkesztő: dr. Mátrai Gyula. — Felelős kiadó: dr. Mészáros János.